

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 495

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 1 iulie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
87.	2	105. — Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație — COM (2016)197.....	5
91.	3	DECRETE	
102.	3-4	640. — Decret pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial	6
103.	4	641. — Decret pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial	6
104.	5	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr. 239 din 19 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor	7-9
		Decizia nr. 243 din 19 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9-12
		Decizia nr. 277 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	13-15
		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
		230. — Decizie privind numirea doamnei Maria-Elena Georgescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice	16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind propunerea de Directivă a Parlamentului European
și a Consiliului de modificare a Directivei 2013/34/UE
în ceea ce privește comunicarea, de către anumite
întreprinderi și sucursale, de informații privind impozitul
pe profit — COM (2016) 198 final**

Comisia pentru afaceri europene a fost sesizată, în temeiul Protocolului nr. 2, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunităților Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2009, ratificat prin Legea nr. 13/2008, în vederea elaborării unui raport privind propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește comunicarea, de către anumite întreprinderi și sucursale, de informații privind impozitul pe profit — COM (2016) 198 final.

Având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/438 din 8 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul** constată:

a) Temeiul juridic îl constituie art. 50 alin. (1) din TFUE, întrucât propunerea modifică o directivă existentă, care se bazează pe articolul respectiv.

b) Prezenta propunere impune ca întreprinderile multinaționale să publice, într-un raport specific, datele privind impozitul pe profit pe care îl plătesc, împreună cu alte informații fiscale relevante. Întreprinderile multinaționale cu o cifră de afaceri de peste 750 de milioane EUR, indiferent dacă își au sediul în UE sau în afara UE, vor trebui să respecte aceste cerințe suplimentare în materie de transparență. Pentru prima dată, nu doar întreprinderile europene, ci și întreprinderile multinaționale noneuropene care își desfășoară activitatea în Europa vor fi supuse aceluiași obligații de raportare.

c) În ceea ce privește beneficiile sociale, prezenta inițiativă răspunde cererii sporite de transparență cu privire la afacerile fiscale ale grupurilor multinaționale. Prin oferirea mai multor informații într-o formă mai adecvată, aceasta ar trebui, de asemenea, să contribuie la sporirea încrederii publicului în echitatea sistemelor fiscale.

d) Nu se impune nicio obligație nouă pentru microîntreprinderile sau întreprinderile mici din UE.

În urma examinării, Comisia pentru afaceri europene constată că prezenta propunere de Directivă respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Comisia pentru afaceri europene supune Plenului Senatului, spre dezbatere și adoptare, proiectul de hotărâre privind documentul examinat, în conformitate cu art. 34 din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat, în ședința din 21 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a sistemului de intrare/ieșire (EES) pentru înregistrarea datelor de intrare și de ieșire și a datelor referitoare la refuzul intrării în ceea ce îi privește pe resortisanții țărilor terțe care trec frontierele externe ale statelor membre ale Uniunii Europene, de stabilire a condițiilor de acces la EES în scopul asigurării respectării legii și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 767/2008 și a Regulamentului (UE) nr. 1.077/2011 — COM (2016) 194 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/494 din 22 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată următoarele:

I. Prezenta propunere de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

II. Se notează următoarele:

1. sistemul de intrare/ieșire stabilit prin propunerea de regulament își propune să înregistreze șederile de scurtă durată ale resortisanților țărilor terțe;

2. o arhitectură bazată pe un singur sistem, format din sistem central, interfețe naționale și canale de comunicare securizate între sistemul central și cel național, precum și interoperabilitate cu VIS;

3. colectarea a 4 amprente și a imaginii faciale (față de 10 amprente anterior);

4. implementarea unor sisteme de self-service — kiosk și porți automate;

5. Înregistrarea a 26 de câmpuri de date, față de 36;

6. perioada de reținere a datelor a fost stabilită la 5 ani;

7. accesul la EES în scopul aplicării legii, încă de la operaționalizarea sistemului;

8. o perioadă de tranziție de 6 luni până la eliminarea șampilării documentelor de călătorie;

9. sistemul propus de intrare/ieșire va permite gestionarea eficientă a șederilor de scurtă durată autorizate, creșterea automatizării controalelor la frontieră, precum și îmbunătățirea detectării fraudei de documente și de identitate;

10. sistemul se va aplica tuturor resortisanților din țări terțe care sunt admiși pentru o ședere de scurtă durată în spațiul Schengen (maximum 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile).

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 27 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

IOAN CHELARU

București, 27 iunie 2016.

Nr. 91.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Sisteme de informații mai puternice și mai inteligente în materie de frontiere și securitate — COM (2016) 205 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 1) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/493 din 22 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată următoarele:

1. Prezenta comunicare stabilește câteva opțiuni posibile pentru valorificarea la maximum a avantajelor oferite de sistemele de informații existente și, dacă este necesar, pentru elaborarea unor acțiuni noi și complementare menite să remedieze lacunele existente.

2. Comunicarea subliniază necesitatea de a îmbunătăți interoperabilitatea sistemelor de informații, acesta fiind un obiectiv pe termen lung, astfel cum a fost identificat și de Consiliul European și de Consiliu și prezintă idei referitoare la modul în care sistemele de informații pot fi dezvoltate în viitor pentru a se

asigura că polițiștii de frontieră, autoritățile vamale, agenții de poliție și autoritățile judiciare dispun de informațiile necesare.

3. Comunicarea subliniază faptul că există o serie de neajunsuri legate de sistemele de informații existente, care îngreunează activitatea autorităților naționale:

- a) capacitatea redusă a sistemelor informatice existente;
- b) lipsuri în arhitectura europeană a managementului bazelor de date;
- c) o complexitate a diferitelor tipuri de management a sistemelor informatice;
- d) fragmentarea arhitecturii managementului bazelor de date pentru controalele de frontieră și securitate.

4. Sistemele informatice existente la nivel european, dedicate managementului frontierei și securității interne, dispun de o arie extinsă de funcționalități. Cu toate acestea, există anumite neajunsuri în funcționalitățile sistemelor existente:

a) în ceea ce privește procedurile de control al frontierei aplicabile diferitelor categorii de călători, neajunsurile constau în anumite limitări ale sistemelor și în gradul de interoperabilitate a respectivelor sisteme de informații folosite pentru controlul

frontierei. Performanța instrumentelor dedicate autorităților de aplicare a legii necesită îmbunătățiri;

b) există lacune în arhitectura europeană a managementului datelor. Au fost identificate aspecte problematice la nivelul controlului de frontieră în cazul anumitor categorii de cetățeni, cum ar fi în cazul cetățenilor statelor terțe, deținători de vize de ședere pe termen lung. De asemenea, există un deficit de informații disponibile anterior sosirii la frontieră a cetățenilor statelor terțe care sunt exonerati de obligativitatea de a deține viză;

c) Poliția de Frontieră și în special ofițerii de poliție se confruntă cu o diversitate de sisteme informatice, guvernate la nivel european. Această complexitate creează dificultăți practice în sensul alegerii sistemului de informații de interogată în anumite cazuri. Mai mult decât atât, nu toate statele membre sunt conectate la sistemele existente.

5. Complexitatea curentă de accesare a sistemelor de informații disponibile la nivel european ar putea fi redusă prin crearea unei singure interfețe de interogare la nivel național, cu respectarea diferitelor scopuri de acces.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 28 iunie 2016.
Nr. 102.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Stadiul actual și posibile căi de urmat în ceea ce privește situația de nerez reciprocitate cu anumite țări terțe în domeniul politicii vizelor COM (2016) 221 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și alin. (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 1) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/495 din 22 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată următoarele:

1. Comunicarea prezintă modul de funcționare a mecanismului de reciprocitate instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1.289/2013, evoluțiile înregistrate începând din luna noiembrie 2015 cu anumite țări terțe, precum și o evaluare pe multiple paliere a consecințelor suspendării exonerării de obligația de a deține viză.

2. Comunicarea constată realizarea deplinei reciprocități cu Japonia în ceea ce privește scutirea de vize, precum și că deplina reciprocitate cu Brunei în ceea ce privește scutirea de vize urmează, cel mai probabil, să se realizeze și să fie notificată în mod oficial până la sfârșitul lunii aprilie 2016.

3. În ceea ce privește Canada și SUA, Comunicarea semnaleză că deplina reciprocitate în materie de vize nu a fost încă realizată, fiind încă necesare eforturi pentru obținerea

deplinei reciprocității în materie de vize cu aceste două țări. În acest context, Comisia invită insistent Canada și SUA să își demonstreze angajamentul prin introducerea de măsuri concrete pentru a atinge deplina reciprocitate în materie de vize cu toate cele 28 de state membre ale Uniunii Europene.

4. În ceea ce privește actualul mecanism de reciprocitate, Comisia invită Parlamentul European și Consiliul să inițieze de urgență discuții și să adopte o poziție cu privire la cea mai bună cale de urmat, având în vedere evaluarea cuprinsă în prezenta comunicare. Parlamentul European și Consiliul sunt invitate să informeze Comisia, până cel târziu la 12 iulie 2016, cu privire la pozițiile adoptate.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 28 iunie 2016.
Nr. 103.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu —
Punerea în aplicare a Agendei europene privind securitatea pentru a combate terorismul
și a deschide calea către o uniune a securității efectivă și autentică — COM (2016) 230 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 1) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/492 din 22 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată următoarele:

1. Prezenta comunicare descrie acțiunile care au fost întreprinse până în prezent și pe cele care trebuie să fie întreprinse în viitorul imediat, atât la nivel european, cât și național, pentru a oferi tuturor cetățenilor europeni un nivel ridicat de securitate.

2. În comunicare se precizează că este responsabilitatea comună și urgentă a statelor membre să adopte aceste măsuri rapid și în întregime și să depășească problema fragmentării în

ceea ce privește instrumentele, informațiile și mentalitățile, fragmentare care, în caz contrar, va fi utilizată în continuare de teroriști pentru a submina valorile pe care cetățenii europeni le prețuiesc. Comisia consideră că aceste măsuri ar trebui examinate rapid de către Parlamentul European și Consiliu și solicită Consiliului European să analizeze cursul dat prezentei comunicări cu ocazia următoarei sale reuniuni.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

IOAN CHELARU

București, 28 iunie 2016.
Nr. 104.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu —
Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale
de migrație — COM (2016)197**

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 1) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/496 din 22 iunie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată că:

1. Prezenta comunicare se dorește a fi punctul de plecare pentru o discuție cu privire la reformarea sistemului de azil european, în condițiile în care criza actuală a scos în evidență limitele sistemului existent.

2. Obiectivul comunicării este acela de a dezvolta o politică europeană umană și eficientă în materie de migrație și azil bazată pe o împărțire echitabilă a responsabilităților.

3. Comisia consideră că există cinci domenii prioritare în care Sistemul european comun de azil ar trebui să fie îmbunătățit din punct de vedere structural:

a) introducerea unui sistem sustenabil și echitabil pentru determinarea statului membru căruia îi revine responsabilitatea de a examina cererile de azil;

b) consolidarea sistemului Eurodac;

c) o mai mare convergență a politicilor europene de azil;

d) prevenirea deplasărilor secundare în interiorul UE;

e) un nou mandat pentru agenția europeană în materie de azil.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 28 iunie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

IOAN CHELARU

București, 28 iunie 2016.
Nr. 105.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial**

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Delia Dinu se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2016.
Nr. 640.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial**

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul George-Vladimir Duhan se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2016.
Nr. 641.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 239**

din 19 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 30 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.028/62/2015, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.** Excepția a fost ridicată de reclamantul Alin Mădălin Porca în cadrul soluționării acțiunii prin care a solicitat anularea Dispoziției de imputare nr. 347 din 19 martie 2015.

8. Prin Încheierea din 15 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.687/105/2015, **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.** Excepția a fost ridicată de reclamanta Tania Elena Panait în cadrul soluționării acțiunii prin care a solicitat anularea Dispoziției de imputare din 30 aprilie 2015 și a procesului-verbal întocmit de către comisia de cercetare administrativă.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și al legii și ale art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici. În acest sens arată că textul de lege criticat reprezintă „o normă în alb” prin care competența constituțională exclusivă a legiuitorului organic de a reglementa în domeniul statutului funcționarului public este transmisă unei autorități unipersonale din puterea executivă, și anume ministrului justiției. Or, răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din sistemul penitenciar, fiind în legătură directă cu modul de executare a raporturilor de serviciu, ținând de statutul acestei categorii speciale de funcționari publici, trebuie reglementată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin lege organică, iar nu prin act administrativ emis de un membru al Guvernului, acest tip de acte având un caracter infralegal. În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia invocă, în final, Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014.

10. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât aspectele esențiale în materia răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor sunt reglementate prin Legea nr. 293/2004, lege organică, iar împrejurarea că metodologia emiterii dispoziției de imputare sau a angajamentului de plată este

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, excepție ridicată de Alin Mădălin Porca în Dosarul nr. 2.028/62/2015 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.526D/2015.

2. La apelul nominal răspunde consilier juridic Daniel Adrian Miclescu cu delegație la dosar pentru Administrația Națională a Penitenciarelor. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.879D/2015, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Tania Elena Panait în Dosarul nr. 5.687/105/2015 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Administrației Naționale a Penitenciarelor în Dosarul nr. 1.526D/2015 și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.879D/2015 la Dosarul nr. 1.526D/2015, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Administrației Naționale a Penitenciarelor în Dosarul nr. 1.526D/2015, care susține, în esență, că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, deoarece răspunderea patrimonială nu conduce la încetarea raportului de serviciu. Răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor este reglementată prin lege organică și, prin urmare, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

stabilită prin ordin al ministrului justiției nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 73 alin. (3) lit. j). De altfel, Ordinul ministrului justiției nr. 1.760/C/2013 pentru aprobarea Metodologiei privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 31 mai 2013, fiind asigurată astfel transparența reglementării și posibilitatea persoanelor a căror răspundere patrimonială urmează a fi angajată de a cunoaște regulile potrivit cărora se desfășoară procedura și de a-și adapta conduita în mod corespunzător.

11. **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, însă nu și-a exprimat opinia asupra acesteia.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 76 din Legea nr. 293/2004 reglementează cele mai importante aspecte asupra răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, după cum urmează: cazurile în care se angajează această formă de răspundere, posibilitatea emiterii în mod unilateral a unui titlu executoriu, fără intervenția instanței judecătorești, actele prin care se poate angaja răspunderea patrimonială, organele competente a emite dispoziția de imputare și termenul de emiterie a dispoziției de imputare, instituirea unui termen de decădere pentru emiteria dispoziției de imputare, posibilitatea de atacare a dispoziției de imputare. Celelalte aspecte sunt reglementate prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.760/C/2013. Așadar, instituția răspunderii patrimoniale este reglementată la nivel primar prin lege organică, iar nu printr-un act administrativ, doar aspecte specifice emiterii dispoziției de imputare și semnării angajamentului de plată fiind detaliate prin ordinul ministrului justiției. Totodată, instanțele de contencios administrativ au competența de a aprecia asupra conformității cu legea a metodologiei aprobate prin ordinul ministrului justiției, iar atunci când constată că dispozițiile acesteia contravin legii, pot dispune anularea acestora.

14. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, în esență, pentru aceleași argumente ca cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 394 din 3 iulie 2014, întrucât soluția legislativă constatată ca fiind neconstituțională nu este diferită de cea criticată prin prezenta speță.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse la dosare de părțile Administrația Națională a Penitenciarelor și Penitenciarul de Femei Târgșor, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Administrației Naționale a Penitenciarelor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 10 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: *„Repararea pagubelor aduse Administrației Naționale a Penitenciarelor și unităților de penitenciare în situațiile prevăzute la alin. (1) se dispune prin emiterea de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor ori de către directorii unităților de penitenciare a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin semnarea unui angajament de plată, conform metodologiei stabilite prin ordin al ministrului justiției. Împotriva dispoziției de imputare personalul în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, în condițiile legii. Dreptul de a emite dispoziția de imputare se prescrie în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”* Dispozițiile art. 76 alin. (1), la care fac referire dispozițiile de lege criticate, au următorul cuprins: *„Răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se angajează în următoarele situații:*

a) pentru pagubele produse cu vinovăție în patrimoniul Administrației Naționale a Penitenciarelor sau, după caz, al unităților din subordinea acesteia;

b) pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit;

c) pentru nerestituirea în termenul legal a contravalorii unor bunuri primite ce nu i se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură, precum și a unor servicii ce i-au fost prestate în mod necuvenit.”

18. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legii și ale art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 76 din Legea nr. 293/2004 reglementează răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare. Răspunderea patrimonială este condiționată de existența raportului de serviciu al funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și astfel reprezintă un aspect al statutului acestor funcționari publici. Art. 76 alin. (1) enumeră situațiile în care se angajează această formă de răspundere a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, după cum urmează: pentru pagubele produse cu vinovăție în patrimoniul Administrației Naționale a Penitenciarelor sau, după caz, al unităților din subordinea acesteia; pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit; pentru nerestituirea în termenul legal a contravalorii unor bunuri primite ce nu i se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură, precum și a unor servicii ce i-au fost prestate în mod necuvenit. Alin. (2) al art. 76 din aceeași lege prevede că repararea pagubelor se dispune prin emiterea de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor ori de către directorii unităților de penitenciare a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin semnarea unui angajament de plată, *„conform metodologiei stabilite prin ordin al ministrului justiției”*. Totodată, art. 76 alin. (2) prevede că împotriva dispoziției de imputare personalul în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, în condițiile legii, iar dreptul de a emite dispoziția de imputare se prescrie în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.

20. Având în vedere acestea, Curtea constată că aspectele esențiale privind răspunderea patrimonială a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare — cum sunt: situațiile în care se angajează răspunderea patrimonială, organul care poate dispune angajarea acestei răspunderi, actul prin care se dispune angajarea răspunderii patrimoniale, termenul în care se poate emite dispoziția de imputare, modalitatea de contestare a dispoziției de imputare, termenul de prescripție a dreptului de a emite dispoziția de imputare — sunt prevăzute în art. 76 din Legea nr. 293/2004.

21. Astfel, potrivit dispozițiilor de lege criticate — art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004, repararea pagubei se dispune prin emiterea dispoziției de imputare sau, după caz, prin semnarea unui angajament de plată, „conform metodologiei stabilite prin ordin al ministrului justiției”. În acest sens a fost emis Ordinul ministrului justiției nr. 1.760/C din 24 mai 2013 pentru aprobarea Metodologiei privind stabilirea răspunderii patrimoniale a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 31 mai 2013.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Mădălin Porca în Dosarul nr. 2.028/62/2015 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Tania Elena Panait în Dosarul nr. 5.687/105/2015 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 76 alin. (2) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243

din 19 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Roedl&Partner Outsourcing — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.314/3/2013 (2.747/2015) al Curții de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.600D/2015.

2. La apelul nominal răspunde avocat Corina Popescu, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru autoarea excepției. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia. Depune note

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

scrise, la care anexează hotărâri judecătorești și un set de înscrisuri care dovedesc veniturile salariale ale contestatoarei din perioada între concediere și hotărârea judecătorească de anulare a concedierii. Arată că dispoziția de lege criticată impune instanțelor să acorde în mod obligatoriu o anumită despăgubire, ceea ce încalcă principiul separației puterilor în stat în stat și principiul privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești. Invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la art. 80 din Codul muncii, însă raportată la alte dispoziții constituționale. Susține că nu contestă faptul că instanța analizează toate probele atunci când stabilește că decizia de concediere a fost nelegală și nici nu contestă faptul că salariatul are dreptul la despăgubire atunci când instanța constată că decizia de concediere a fost nelegală. Problema de drept pe care o supune atenției Curții este aceea a cuantumului despăgubirii, în ipoteza concedierii nelegale, întrucât cuantumul despăgubirilor este prestabilit de Codul muncii, iar instanțele nu mai au plenitudine de jurisprudență pentru a aprecia de la caz la caz care a fost prejudiciul efectiv suferit de salariat. Or, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțele trebuie să se bucure de plenitudine de jurisdicție, atât în fapt, cât și în drept, astfel încât trebuie să aibă competența să analizeze toate chestiunile de fapt și de drept pertinente pentru litigiul cu care au fost învestite. Dacă în perioada cuprinsă între decizia de concediere și anularea acesteia, salariatul se angajează în altă parte și obține venituri chiar mai mari, salariatul nu a suferit niciun fel de prejudiciu. Așa cum rezultă din hotărârile judecătorești depuse la dosar, instanța nu a analizat existența prejudiciului, ci a aplicat art. 80 din Codul muncii care prevede un cuantum prestabilit al despăgubirii. Or, principiul separației puterilor în stat impune ca niciuna din puteri să nu intervină în atribuțiile altei puteri. În cazul de față, legea impune un anumit cuantum al despăgubirii, indiferent de prejudiciul efectiv suferit și fără a lăsa instanței posibilitatea de a analiza, pe baza probelor, care este prejudiciul efectiv suferit. În concluzie, susține că art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii este neconstituțional în măsura în care se interpretează în sensul că instituie o obligație a instanțelor de a stabili acel cuantum al despăgubirii, iar nu o prezumție, care să poată fi răsturnată pe baza probelor.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca nefundate a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.267 din 27 septembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.314/3/2013 (2.747/2015), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de apelanta Roedl&Partner Outsourcing — S.R.L. din București în cadrul soluționării apelului împotriva unei sentințe civile prin care a fost obligată să reintegreze contestatoarea în funcția avută anterior și să îi plătească, în baza art. 80 alin. (1) din Codul muncii, o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care contestatoarea ar fi beneficiat, începând cu data concedierii și până la reintegrare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat și art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești. În acest sens arată că, așa cum a reținut Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.267 din 27 septembrie 2011 și nr. 290 din 23 mai 2013, art. 80 alin. (1)

din Codul muncii este expresia principiului repunerii părților în situația anterioară. De asemenea, aceste dispoziții de lege instituie caracterul obligatoriu al obligării angajatorului la plata despăgubirilor determinabile stabilite în textul legal. Rezultă evident două concluzii, aplicabile în ipoteza constatării nelegalității sau netemeinicii deciziei de concediere: a) obligația de plată a despăgubirii prevăzute de textul de lege criticat este obligatorie și decurge exclusiv din dispozițiile legale; b) cuantumul despăgubirii este stabilit de art. 80 alin. (1) din Codul muncii și este determinabil în funcție de drepturile pecuniare ale angajatorului. Prin urmare, dispozițiile de lege reglementează cu caracter obligatoriu atât măsura despăgubirii, cât și cuantumul acesteia, deși acest lucru intră în competența instanței de judecată, ceea ce aduce atingere principiilor separației puterilor în stat și înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești.

7. Autoarea excepției mai susține că principiul separației puterilor în stat împiedică una din puterile statului să intervină în competențele altei puteri. În acest context nu se poate ca prin acte ale puterii legiuitoare sau executive să se reglementeze probleme care formează obiectul unui proces. (Mihai Constantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu — *Constituția României revizuită — comentarii și explicații*, Editura All Beck, București, 2004, p. 2—3). În același sens, prin deciziile nr. 333 din 3 decembrie 2002 și nr. 686 din 26 noiembrie 2014, Curtea Constituțională a concluzionat că „legiuitorul nu poate printr-un act normativ să modifice sau să anuleze o hotărâre judecătorească fără să violeze prin aceasta principiul separației puterilor în stat”. Susține că, pentru aceleași argumente, legiuitorul nu poate nici să impună prin acte normative conținutul unei hotărâri judecătorești, de vreme ce principiul realizării justiției de către instanțele judecătorești impune regula potrivit căreia numai organele judecătorești sunt competente să rezolve litigiile care izvorăsc din încălcarea dispozițiilor legale sau clauzelor contractuale. Or, art. 80 alin. (1) din Codul muncii este aplicabil exclusiv în situația constatării prealabile a nelegalității sau netemeinicii deciziei de concediere a angajatului printr-un proces cu angajatorul. Însă, instanța care soluționează acest litigiu nu poate realiza justiția prin repunerea părților în situația anterioară, respectiv prin verificarea existenței și cuantumului prejudiciului cauzat angajatorului și respectiv prin obligarea angajatorului la plata acestuia, deoarece acest lucru s-a realizat deja cu caracter absolut și obligatoriu prin dispozițiile art. 80 alin. (1) din Codul muncii.

8. Autoarea excepției invocă jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (și anume hotărârile din 16 iulie 1971, pronunțată în Cauza *Ringeisen împotriva Austriei*, din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere împotriva Belgiei*, din 29 aprilie 1988, pronunțată în Cauza *Belilos împotriva Elveției*, din 24 noiembrie 1994, pronunțată în Cauza *Beaumartin împotriva Franței*, din 26 aprilie 1995, pronunțată în Cauza *Fischer împotriva Austriei*, din 17 decembrie 1996, pronunțată în Cauza *Terra Woningen B.V. împotriva Olandei*, din 13 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Chevrolet împotriva Franței*, din 4 martie 2004, pronunțată în Cauza *Silvester's Horeca Service împotriva Belgiei* și din 27 septembrie 2011, pronunțată în Cauza *A. Menarini Diagnostics SRL împotriva Italiei*), potrivit căreia, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța este un organ care se bucură de plenitudine de jurisdicție, atât în fapt, cât și în drept, care trebuie să aibă competența să analizeze toate chestiunile de fapt și de drept pertinente pentru litigiul cu care a fost investită. Rezultă că instanța de dreptul muncii, investită cu soluționarea unui litigiu decurgând din încălcarea unor dispoziții legale sau clauze contractuale de către angajator prin concedierea angajatului, trebuie să se bucure de plenitudine de jurisdicție, atât în fapt, cât și în drept. În măsura în care instanța

de dreptul muncii nu poate face propria judecată și nu poate avea propria statuare asupra cuantumului despăgubirii ce se datorează angajatului, atunci instanța nu se bucură de plenitudine de jurisdicție. Într-adevăr, fiind obligată să considere că prejudiciul cauzat angajatului prin concedierea sa nelegală este, în lipsa oricărei probe, egal cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, instanța de dreptul muncii — care face parte din puterea judecătorească — își pierde tocmai plenitudinea de jurisdicție. Dimpotrivă, puterea legiuitoare, predeterminând cu caracter obligatoriu prejudiciul suferit și reparabil al angajatului în cazul anulării deciziei de concediere și stabilind în sarcina angajatorului obligația de plată a despăgubirilor prin repararea prejudiciului respectiv, își arogă competența de a stabili conținutul hotărârilor judecătorești. Or, acest lucru echivalează evident cu încălcarea principiului separației puterilor în stat. În acest sens, textul art. 80 alin. (1) din Codul muncii este neconstituțional, deoarece nu se limitează să instituie o prezumție legală privind existența și cuantumul prejudiciului (competență care aparține legiuitorului), ci stabilește aceste elemente cu caracter obligatoriu (deși competența respectivă aparține instanțelor judecătorești). Problema se pune evident în situația în care, ulterior concedierii, angajatul a încheiat un nou contract de muncă și a obținut salarii și alte drepturi între data concedierii și data hotărârii judecătorești de anulare. În această situație, prejudiciul cauzat angajatului nu este egal cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, ci cu eventuala diferență dintre acestea și cele efectiv obținute. Aceasta deoarece, în lipsa deciziei de concediere, angajatul nu ar fi obținut alte venituri decât salariile și celelalte drepturi pe care le-ar fi primit de la angajator. Oricum aceste aspecte trebuie stabilite de la caz la caz de instanțele judecătorești și nu de puterea legiuitoare printr-un act normativ cu caracter obligatoriu aplicabil în toate litigiile în care se anulează decizii de concediere. Aceasta deoarece, în virtutea plenitudinii de jurisdicție, instanța de judecată este îndreptățită nu doar să decidă asupra nelegalității sau netemeinicii deciziei de concediere, ci și asupra repunerii părților în situația anterioară, respectiv reparării prejudiciilor cauzate angajatului prin actul emis de angajator. Încă prin hotărârea pronunțată de Curtea Internațională de Justiție în Cauza *Uzina Chorzów* din 13 septembrie 1928, aceasta a arătat că este un principiu de drept internațional, chiar o concepție generală de drept, că orice violare a unei obligații presupune obligația de reparare într-o formă adecvată. Acest principiu a devenit regulă de drept cutumiar în dreptul internațional, arătându-se că „principiul esențial [...] este că reparația trebuie, în măsura posibilului, să șteargă toate consecințele actului ilegal și să restabilească situația care ar fi existat probabil dacă actul nu ar fi fost comis. Restituirea în natură sau, dacă nu este posibilă, plata unei sume corespunzând valorii unei restituiri în natură; alocarea, dacă este cazul, de daune-interese pentru pierderile suferite, care nu ar fi acoperite de restituirea în natură sau de plata care se face în locul acesteia”. Or, stabilirea modalității de reparație și cuantumul despăgubirilor reprezintă o chestiune care ține de competența puterii judecătorești, nicidecum puterea legiuitoare neavând competența de a stabili cu caracter obligatoriu printr-un act normativ reparația la care angajatul este îndreptățit în cazul obținerii în justiție a anulării deciziei de concediere.

9. Curtea de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă deciziile Curții Constituționale nr. 318 din 29 martie 2007 și nr. 290 din 23 mai 2013, prin care s-a reținut că textul de lege criticat are ca ipoteză concedierea unui salariat în mod netemeinic sau nelegal, fapt ce trebuie stabilit în cadrul unui proces desfășurat cu respectarea principiului contradictorialității și pe baza unui probatoriu pertinent și convingător. Numai în

urma stabilirii cu corectitudine a acestui fapt, instanța va dispune anularea măsurii de concediere și obligarea angajatorului în culpă la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. În acest fel se apreciază că instanța are plenitudine de jurisdicție, iar evaluarea legală a prejudiciului suferit, ce se cuvine salariatului concediat nelegal, *ope legis*, nu reprezintă o încălcare a principiului separației puterilor în stat. Criteriul stabilit de legiuitor este unul obiectiv și determinabil, respectiv salariile indexate, majorate și reactualizate și celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, fiind consecința firească a repunerii părților în situația anterioară care obligă la înlăturarea retroactivă a tuturor efectelor actului nelegal.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 318 din 29 martie 2007.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autoarei excepției, notele scrise și înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.*”

15. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat și celor ale art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 80 alin. (1) din Codul muncii fac parte din secțiunea 7: „*Controlul și sancționarea concedierilor nelegale*” a capitolului V: „*Încetarea contractului individual de muncă*” și stabilesc că, în cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. Astfel, dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a principiului repunerii părților în situația anterioară deciziei de concediere, aceasta fiind o consecință firească a lipirii de efecte a deciziei de concediere. Obligația angajatorului de plată a acestor despăgubiri operează în toate cazurile în care s-a constatat netemeinicia sau nelegalitatea actului de concediere, *ope legis*. Spre deosebire de aceasta, reintegrarea în funcția

deținută anterior poate avea loc numai dacă cel concediat solicită expres acest lucru instanței judecătorești. În acest sens, art. 80 alin. (2) din Codul muncii prevede că „*La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere*”, iar alin. (3) prevede că, „*În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.*”

17. Așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 1.267 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011, nulitatea unui act juridic aduce părțile în situația în care acestea au fost înainte de apariția aceluși act, deci operează regula repunerii în situația anterioară (Decizia nr. 150 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010). Repunerea în situația anterioară se poate realiza pe două căi specifice dreptului muncii, respectiv prin reintegrarea salariatului și plata de către angajator a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, sau numai prin plata acestor despăgubiri. Astfel, anularea măsurii concedierii este însoțită în mod obligatoriu de plata despăgubirii menționate și, facultativ, la solicitarea angajatului, de reintegrarea acestuia.

18. Referitor la critica autoarei excepției privind încălcarea art. 126 alin. (1) din Constituție privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate dau expresie acestui principiu constituțional. Astfel, așa cum a constatat Curtea și prin Decizia nr. 318 din 29 martie 2007, textul de lege criticat are ca ipoteză concedierea unui salariat în mod netemeinic sau nelegal, fapt ce trebuie stabilit în cadrul unui proces desfășurat cu respectarea principiului contradictorialității și pe baza unui probatoriu pertinent și convingător. Numai în urma stabilirii cu corectitudine a acestui fapt, instanța va dispune anularea măsurii de concediere și obligarea angajatorului în culpă la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. Lipsirea salariatului de aceste drepturi reprezintă un prejudiciu efectiv suferit, indiferent dacă în perioada cuprinsă între data concedierii și cea a reîncadrării a realizat sau nu venituri din alte surse. Salariatul nu poate abuza de acest drept, întrucât beneficiază de el numai cu condiția stabilirii netemeinicii sau a nelegalității măsurii de concediere luate unilateral de angajator.

19. De asemenea, așa cum a reținut prin Decizia nr. 1.241 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 17 decembrie 2010, considerentele mai sus amintite răspund totodată și aspectelor invocate de autorul excepției referitoare la legitimitatea despăgubirii în situația în care salariatul a realizat venituri din executarea unui alt contract de muncă, ulterior concedierii. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, de o deosebită relevanță pentru toate aspectele analizate sunt și considerentele Deciziei nr. 193 din 19 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 6 august 2001, prin care au fost declarate ca neconstituționale prevederile art. 136 alin. (2) din Codul muncii, care prevedeau însăși ipoteza considerată ca fiind constituțională de către autorul excepției din prezenta cauză, și anume acordarea unei despăgubiri reduse, constând în diferența dintre salariul mediu realizat anterior desfacerii contractului de muncă și câștigul realizat între timp. Prin decizia amintită s-a statuat că o asemenea prevedere este contrară art. 16 alin. (1), art. 38 alin. (1) și art. 134 alin. (1) din Constituție, în forma anterioară revizuirii din 2003.

20. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, „în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități.” (Decizia nr. 6/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993).

21. Având în vedere acestea, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate — care obligă angajatorul la plata unei despăgubiri, egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, în cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal — nu reprezintă o imixtiune în procesul de realizare a justiției, de vreme ce instanța trebuie mai întâi să stabilească dacă actul de concediere a fost dispus și efectuat în mod temeinic și legal. În situația în care concedierea a fost netemeinică sau nelegală, legiuitorul a prezumat că prejudiciul suferit de angajat este egal cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul, indiferent dacă persoana concediată a obținut sau nu alte venituri între timp. Această obligație a angajatorului poate fi privită și ca o sancțiune pentru nerespectarea dispozițiilor de lege referitoare la concediere.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Roedl&Partner Outsourcing — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.314/3/2013 (2.747/2015) al Curții de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 277

din 10 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya-Teodoroiu	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Irinel Cristu în Dosarul nr. 23.059/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.468D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, personal, autoarea excepției de neconstituționalitate și asistată de avocat Daniela Nicoleta Andreescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. De asemenea răspunde, pentru partea Alin Dumitru Berbecaru, avocat Dănuț Negoită, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, fiind prezentă, personal, partea Valentin Mircea. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Sorin Paliga a depus la dosar o cerere, înregistrată cu nr. 3.182 din 21 aprilie 2016, prin care se solicită judecarea cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, avocat Daniela Nicoleta Andreescu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În esență susține că, în speță, este vorba despre un litigiu civil, în care reclamantul municipiul București, prin primarul general, autoritate publică, a chemat în judecată, în solidar, în răspundere delictuală, foștii consilieri ai Consiliului General al Municipiului București de la nivelul anului 2000, acțiune prin care se urmărește recuperarea unor sume de bani la care a fost obligat Consiliul General al Municipiului București, în temeiul unor hotărâri judecătorești, precum și a accesoriilor aferente sumelor respective. Nemulțumirea autoarei excepției decurge din faptul că, în temeiul art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, este reglementată scutirea de la plata taxei de timbru a unor autorități/instituții publice, în speță și a reclamantului, ceea ce creează un statut juridic diferențiat între părți, favorizându-se justițiabilul persoană juridică publică în dauna justițiabilului persoană fizică care, având de achitat o taxă de timbru exorbitantă, nu își poate valorifica drepturile procesuale, cu consecința îngrădirii dreptului de acces la justiție. În acest fel, justiția nu mai este unică, imparțială și egală pentru

toți, așa cum prevede art. 124 alin (2) din Constituție, ci, dimpotrivă favorizează partea procesuală care este autoritate publică, în detrimentul celorlalte părți care sunt obligate să plătească taxa judiciară de timbru, ceea ce generează o situație de inegalitate între părțile din cadrul aceluiași proces. În susținerea argumentelor sale invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume *Cauza Kreuz contra Poloniei*, prin care s-a constatat încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cuantumul taxei în discuție era unul excesiv, ceea ce a determinat partea să renunțe la exercitarea dreptului său de acces la justiție, fiind afectată, astfel, însăși substanța acestui drept. Totodată, precizează că jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, cu referire la art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, nu mai este incidentă în cauza de față, având în vedere dispozițiile actuale ale art. 20 din Constituția României, prin raportare la art. 21 și 24 din Legea fundamentală.

5. Avocatul Dănuț Negoită, pentru partea Alin Dumitru Berbecaru, solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru motivele invocate de autoarea acesteia.

6. Partea Valentin Mircea, prezentă personal, susține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este întemeiată. Arată astfel că, din cuprinsul normativ al acestei reglementări, se constată că sunt scutite de taxa judiciară de timbru acțiunile și cererile, formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor Publice, indiferent de obiectul acestora (de drept public sau o cauză de drept privat), după care urmează sintagma „*precum și cele formulate de alte instituții publice*”, printre care acestea și Primăria Municipiului București, unde scutirea operează doar atunci când veniturile care sunt pretinse în fața instanței de judecată sunt venituri publice. Arată că, în speță dedusă judecării, cauza este una de drept privat, obiectul acesteia fiind răspunderea civilă delictuală, fiind vorba despre despăgubiri. În acest context apreciază că excepția de neconstituționalitate trebuie admisă în măsura în care art. 30 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 ar scuti autoritățile publice, altele decât cele prevăzute în prima teză a acestui alineat, de la plata taxei judiciare de timbru pentru cauze care izvorăsc din raporturi de drept privat.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 18 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 23.059/3/2014, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Irinel Cristu într-o cauză având ca obiect o acțiune în răspundere civilă delictuală.

9. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece „crează favoruri suplimentare unui justițiabil, instituție publică, spre deosebire de restul justițiabililor, mai ales când este vorba despre același litigiu.” Apreciază, astfel, că prin scutirea de la plata taxei de timbru a unor autorități/instituții publice se creează un statut diferențiat între părți și se favorizează justițiabilul persoană juridică publică în dauna justițiabilului persoană fizică care, având de achitat o taxă de timbru nerezonabilă, nu își poate valorifica drepturile procesuale, fiind împiedicat să își realizeze apărarea, și, prin urmare, să beneficieze de drepturi egale pentru valorificarea în justiție a drepturilor sale.

10. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** opinează în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că scutirea unor autorități și instituții publice de plata taxelor de timbru pentru cererile și acțiunile în justiție are o justificare obiectivă și rațională, ce constă în faptul că autoritățile respective, fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele făcându-se venit tot la bugetul de stat, ar fi absurd să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a preluat, în alin. (1), conținutul art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în prezent abrogată, prevederi asupra cărora Curtea s-a mai pronunțat în repetate rânduri prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză, respingând excepția de neconstituționalitate. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 34 din 15 ianuarie 2008 sau Decizia nr. 846 din 28 noiembrie 2006.

13. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale. În acest sens arată că aceste prevederi constituie cadrul legal de drept comun al scutiilor subiective de plata taxelor judiciare de timbru, beneficiarii acestor scutiri fiind numai persoanele prevăzute în mod expres de lege. Rațiunea pentru care anumite autorități publice sunt scutite de plata taxei de timbru este aceea că acțiunile și cererile introduse de ele prezintă o strânsă legătură cu veniturile bugetului de stat, fiind vorba de realizarea unui interes public, și, prin urmare, nu se poate afirma că persoanele fizice sau juridice care urmăresc realizarea unor interese proprii, părți în litigiile cu autoritățile publice prevăzute de art. 30 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, se află în aceeași situație juridică.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părților prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 30: „(1) Sunt scutite de taxa judiciară de timbru acțiunile și cererile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor Publice, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.

(2) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, în categoria venituri publice se includ: veniturile bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale, bugetelor fondurilor speciale, inclusiv ale bugetului Fondului de asigurări sociale de sănătate, bugetului Trezoreriei Statului, veniturile din rambursări de credite externe și din dobânzi și comisioane derulate prin Trezoreria Statului, precum și veniturile bugetelor instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz, veniturile bugetului fondurilor provenite din credite externe contractate ori garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, precum și veniturile bugetului fondurilor externe nerambursabile.”

17. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 care prevăd egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) care prevede că „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”, precum și celor ale art. 20 prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că până la data pronunțării prezentei decizii, prevederile legale criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. Curtea reține, astfel, că art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, criticat în speță, constituie cadrul legal de drept comun al scutiilor de la plata taxelor judiciare de timbru. Beneficiarii acestor scutiri sunt numai persoanele prevăzute în mod expres de lege, în timp ce acțiunile și cererile formulate de celelalte părți procesuale se timbrează potrivit legii.

19. Curtea reține că soluția legislativă criticată în prezenta cauză se regăsea, inițial, în cuprinsul art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, act normativ în prezent abrogat, reglementare asupra căreia Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în repetate rânduri, din perspectiva unor critici similare. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 692 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iulie 2008, Decizia nr. 1.248 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 21 decembrie 2011, sau Decizia nr. 391 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 1 iunie 2013, prin care, în esență, Curtea a „stabilit că scutirea autorităților publice, care intră sub incidența textului de lege criticat, de taxe, tarife, comisioane sau cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea realizării creanțelor bugetare are o justificare obiectivă și rațională în faptul că autoritățile respective — beneficiare de alocații bugetare — fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective făcându-se venit tot la bugetul de stat, ar fi absurd să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.”

20. De asemenea, Curtea a statuat că „principiul egalității prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create”.

21. În legătură cu critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea că se încalcă dreptul de liber acces la justiție, respectiv dreptul la un proces echitabil, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, întrucât „dispozițiile constituționale ale art. 21 nu exclud stabilirea unor condiții în legătură cu introducerea acțiunilor în justiție, între care și aceea a plății unor taxe, așa cum niciuna dintre aceste prevederi nu stabilește gratuitatea serviciului public al justiției. În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de la plata taxei) nu constituie o discriminare. Potrivit art. 139 alin. (1)

din Constituție, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, fiind așadar la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută în art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.”

22. De altfel, în ceea ce privește împrejurarea că ar putea exista situații în care părțile să nu poată plăti taxele de timbru din cauza cuantumului excesiv al acestora și, în consecință, să nu se poată adresa justiției, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că legiuitorul a instituit, prin prevederile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Această reglementare vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale, constituind o garanție a liberului acces la justiție.

23. Distinct de cele mai sus menționate, Curtea subliniază că, așa cum s-a reținut și în doctrină, existența calității de autoritate/instituție publică nu este suficientă pentru a beneficia de scutirea prevăzută la art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, aceasta nefiind aplicabilă decât în cazul special al veniturilor publice, iar nu și în cazul în care instituția formulează cereri ca urmare a pretențiilor ce decurg din contracte civile sau comerciale sau alte raporturi ce excedează domeniul strict delimitat al noțiunii de venituri publice. Așa fiind, nu toate pretențiile pecuniare formulate de instituțiile prevăzute în art. 30 alin. (1) din actul normativ menționat sunt scutite de taxa judiciară de timbru.

24. Competența de a califica obiectul cauzei deduse judecății, și implicit, modalitatea de stabilire a taxei judiciare de timbru aferente litigiului, reprezintă, însă, atributul exclusiv al instanței de judecată. O eventuală interpretare și aplicare greșită a normelor legale incidente cauzei de către instanță excedează controlului Curții Constituționale, aceasta neputându-se substitui instanței de judecată în stabilirea legii aplicabile litigiului.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Irinel Cristu în Dosarul nr. 23.059/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că prevederile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Maria-Elena Georgescu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

Având în vedere propunerea ministrului finanțelor publice formulată prin Adresa nr. 8.916 din 28 iunie 2016, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.232 din 28 iunie 2016,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Maria-Elena Georgescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 1 iulie 2016.
Nr. 230.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

